

VIII

Пішли ми в погану годину. Гай-гай,
І паші нема, і не тані
Хати, а землі й не докупишся — ну,
А люди, то й дуже погані.

Стрик жінки моєї був також гендляр
І все гендлював баранами.
«Продай,— мот,— корови, а гроші мені
Давай, буде спілка між нами!»

«Що спілка,— кажу,— коли я ні в зуб
Гешефту сьогó не капаю?»
«Дурний ти! Сиди, та проценти бери,
Та тільки дивись,— я торгую».

Полакомивсь я на проценти, продав
Корови, дав грошей три сотки,
Собі ж на свій гендель сотку лишив...
Гай-гай, ти, мій боже солодкий!

Півроку пройшло, грошенята мої
З процентами к бісу пропали —
Все стрик пропустив. Усіх нас з ним ураз
Із хати в зашийок прогнали.

Прийшлося нам круто — і я став крутить...
Почав по торгах відновляти
Знайомства з людьми, що до тестя колись
Вночі приходили гуляти.

До коників змалку охочий я був,
До них-то я й кинувсь з розпалом.
Та що, не багато прийшлося гулять —
Я швидко спізнавсь з криміналом...»